

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNĀK KOPS

1950. GADA 29. MARTA

Nr. 136 (5675)

17.

NOVEMBRIS

OTRDIENA

1987. GADS

Maksā 3 kap.

Latvijas PSR vienpadsmitā
sasaukuma Augstākās Padomes
septītā sesija

Latvijas PSR Augstākās Padomes PAZIŅOJUMS

Nesen ASV kongress pieņēma rezolūciju, kurā akcentēts, ka «ASV valdība tradicionāli atzīmē Latvijas neatkarības dienu 18. novembrī». Jau zināmos meliņos izdomājums par to, ka padomju vara Latvijā esot nelikumīga, šoreiz papildina ieteikumi nosūtīt uz Latviju ASV prezidenta personīgo pārstāvi un Rietumu preses korespondentus, lai viņi 18. novembrī sekotu notikumiem Latvijā un ziņotu par tiem visai pasaulei.

Mēs, Latvijas PSR Augstākās Padomes deputāti, kurus ievēlējusi latviešu tauta un kuri pauž tās gribu, kategoriski protestējam pret šāda veida rezolūcijām. Mēs paziņojam, ka tā ir rupja iejaukšanās suverēnās valsts iekšējās lietās, nopietns ANO Statūtu un Helsinku Nobeiguma akta pārkāpums, kas ir pretrunā ar vispārpieņemtiem starptautisko tiesību normām. Šādas rezolūcijas liecina, ka viens otrs Savienotajās Valstīs stūrgalvīgi negrib rēķināties ar zināmām vēsturiskām realitātēm.

Latviešu tautas sociālistiskās attīstības vēsture ir nesaurājami saistīta ar Lielā Oktobra uzvaru, ar padomju varas nodibināšanu Latvijā 1917. gada novembrī tās neokupētājā daļā, kas lika pamatus latviešu tautas valstiskumam. Latvijas strādnieku, kareivju un bezzemnieku deputātu padomju kongress 1917. gada decembrī ievēlēja jauno Iskolatu — pirmo Latvijas padomju valdību, ko vadīja Fricis Rozinš, apmierināja Latgales darbaļaužu lūgumu Daugavpils, Ludzas un Rēzeknes apriņķus iekļaut Latvijā. Padomju varas — patiesas tautas varas — nodibināšanu atbalstīja darba tautas masas un latviešu strēlnieki. To pārliecināši pierādīja Satversmes sapulces 1917. gada novembra vēlēšanu rezultāti.

1919. gada janvārī, sabrūkot vācu okupācijas varai, apvienotās Latvijas strādnieku, bezzemnieku un strēlnieku padomju kongress svinīgi proklamēja padomju varu Latvijā, pieņēma suverēnās Latvijas Sociālistiskās Padomju Republikas (LSPR) Konstitūciju, apstiprināja valdības sastāvu ar Pēteri Stučku priekšgalā. Konstitūcijas pirmajā pantā bija teikts, ka apvienota Latvija ir sociālistiska padomju republika, kura apvieno Kurzemi, Vidzemi un Latgali. Tieši tā pirmo reizi daudz gadsimtu laikā latviešu tauta ieguva savu valstiskumu un suverenitāti.

Traģiska mūsu tautas vēstures lappuse ir saistīta ar to,

ka apvienotajiem ārzemju imperiālisma un kontrrevolūcijas spēkiem izdevās 1920. gada sākumā noņņaut jauno padomju republiku Latvijā un uzspiest tautai buržuāziskās diktatūras divdesmit gadu kundzību. Šis vardarbības politiskais instruments imperiālistu rokās bija 1918. gada 18. novembrī izveidotā K. Ulmaņa marionešu valdība, kurai nebija ne teritorijas, ne varas, ne darbaļaužu masu atbalsta un kura turējās vienīgi ar Antantes militāro un finansiālo palīdzību.

Savu vēsturisko izvēli par labu sociālismam latviešu tauta atkal apliecināja 1940. gadā, kad tika gāzta K. Ulmaņa diktatūra un atjaunota padomju vara. Augsta politiskās aktivitātes atmosfērā, kad tautai bija garantēta brīva savas gribas izteikšana, tā paša gada 14. un 15. jūlijā Latvijā notika Tautas saeimas deputātu vēlēšanas. Par darba tautas bloka kandidātiem savas balis nodeva 97,8 procenti vēlētāju. Tikpat vienprātīgi bija Latvijas Tautas saeimas lēmums lūgt uzņemt Padomju Latviju PSRS sastāvā, kuru atbalstīja plašas darbaļaužu masas. Šī visas tautas prasība izskaidrojama ar dzīli apzināto likteņu kopību.

Tas ir vienu vai otru amerikāņu senatoru un kongresmeņu politiskās sirdsapziņas un godprātības jautājums, ka viņi līdz pat šim laikam atzīst «buržuāziskās Latvijas diplomātisko pārstāvju» pilnvaras un neatzīst Latvijas Padomju Sociālistisko Republiku, kas, neraugoties uz Rietumu diplomātisko noliegšanu, ne tikai turpina dzīvot, bet arī sekmīgi attīstās padomju tautu brālīgajā saimē. Tagad Latvijas darbaļaudis piedalās visu sabiedrības dzīves sfēru revolucionārajā pārkārtošanā, kuras spilgtā izpausme ir demokratizācija, atklātums, cilvēka radošās domas aktivizēšanās. Un tiem, kas gribētu mūsu atklātumu izmantot savtīgiem, antisociālistiskiem mērķiem, mēs atbildam: mēs nevienam nelausim vērsties pret to, ko mēs esam izcīnījuši ilgos gadus, kopš Latvijā pastāv padomju vara, pret to, ko sociālisms devis latviešu tautai.

Gribētos ticēt, ka ASV kongresā uzvarēs veselais saprāts un jaunā politiskā domāšana un tāpēc tas atteiksies no bēdīgi slavenajām rezolūcijām «Baltijas jautājumā», ko vēsture atrisinājusi galīgi un neatgriezeniski, no iejaukšanās suverēnās valsts — Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas — iekšējās lietās.

LATVIJAS PSR
AUGSTĀKĀ PADOME

Ko liecina fakti

V. MILLERS,

juridisko zinātņu doktors

Izsakot savu sajūsmu par partijas cīnītāju revolucionāro darbību, mēs pamatoti ar lepnumu runājam par latviešu strādnieku un zemnieku, latviešu sarkano strēlnieku aktīvo līdzdalību revolūcijā. Un vienlaicīgi sev jautājam: kā varēja notikt, ka Latvijā, kur proletariāts un tā partija

— komunistu partija (līdz 1919. gada martam — LSD) vadīja darba tautas cīņu par sociālismu un padomju varu, buržuāzijai izdevās radīt savu valsti, nebīdot malā tautu un neļaujot tai lemt savu likteni.

Vēsturisko notikumu analīze un dokumentu un citu avotu izpēte ļauj izdarīt viennozīmīgu secinājumu: tas nebija proletariāta vājumus, ne arī Latvijas buržuāzijas varonība un gudrība, kas noveda pie buržuāziskās valsts izveidošanas. Tā tika radīta ar interventu durkļiem. Ja ārzemju imperiālisti nebūtu rupji iejaukušies latviešu tautas iekšējās lietās, nebūtu bijis arī buržuāziskās valsts.

Pievēršoties faktiem. Oktobra revolūcijas rezultātā vācu karaspēka neokupētājā Latvijas teritorijā (daļa Vidzemes un Latgale) tika izveidota latviešu tautas vēsturē pirmā valsts. Tā bija proletāriska padomju valsts ar politisku autonomiju Padomju Krievijas sastāvā.

1917. gada novembrī padomju vara tika nodibināta ar darbaļaužu — lielum lielā Latvijas iedzīvotāju vairākuma pūliniem.

Taču jauno sabiedrību darba tauta varēja celt tikai nepilnus četrus mēnešus. 1918. gada februārā beigās ķeizarišķās Vācijas bruņotā agresija pret Padomju Krieviju apturēja padomju valsts veidošanās un nostiprināšanās procesu Latvijā.

1918. gada martā jaunajai padomju republikai tika uzspiests verdzinošais Brestas miers un ar to no Krievijas tika atdalīta Kurzeme, Lietuva un Polija. Okupācijas režīms saglabājās Vidzemē, Igaunijā un ievērojamā daļā Baltkrievijās.

Vācu okupanti Latvijā nodibināja nežēlīgu militāri policejisku režīmu. Taču latviešu buržuāzija to uzņēma ar prieku.

Bet tagad par notikumiem, kas attiecas uz 1918. gada beigām, 13. novembrī tika anulēts Brestas miera līgums. Līdz ar tā atcelšanu tika atjaunotas KSFPF tiesības Vācijas okupētajos rajonos, kuri atkal kļuva par Padomju Krievijas sastāvdaļu, Taču KSFPF valdība, dzīli respektējama tautu suverēnās tiesības, necentās ar varu iekļaut šos rajonus Padomju Krievijas sastāvā. «Krievijas, Vidzemes, Igaunijas, Polijas, Lietuvas, Ukrainas, Somijas, Krimas un Kaukāza darbaļaužu masām» tika atzīmēti VCIK lēmumi par Brestas līguma anulēšanu, «ko Vācijā notikusi revolūcija atbrīvojuši no vācu militāristu diktētā laupīšanas līguma, tagad pašam jālemj savs liktenis.»

Taču vienus imperiālistiskos laupītājus steidzās nomainīt otri. Vācijas sakāve atraišīja rokas Antantes valstīm un Amerikas Savienotajām Valstīm. To spiediena ietekmē 1918. gada 11. novembrī Kompjēnā noslēgtajā pamiera nolīgumā ar Vāciju tika iekļauts speciāls pants, kas noteica, ka vācu karaspēks varēs atstāt okupētās Krievijā ietilpstošās teritorijas vienīgi pēc tam, kad sabiedrotie to atzīs par nepieciešamu.

Šādos apstākļos Latvijas buržuāzija atkal pacēla galvu. Tā centās sagrābt varu, kaut gan šķiru spēku samērs neveidojās tai par labu. Latvijas buržuāzijai trūka reāla spēka, lai apturētu plašo tautas revolucionāro kustību, un tā vispirms cerēja uz palīdzību no ārienes. Tiesa, tagad tā savas cerības arvien vairāk saistīja nevis ar spēku un ietekmi zaudējušo Vāciju, bet gan ar Lielbritāniju, Franciju un ASV. Jau 1918. gada beigās visas galvenās Latvijas ostas Baltijas jūras krastā būtībā bija kļuvušas par interventu jūras kara bāzēm. Anglijas kara eskadra 2. decembrī iegāja Liepājas ostā, bet 18. decembrī — Rīgas ostā.

Ar Antantes valstu valdību atbalst latviešu buržuāziskie nacionālisti sarīkoja farsu, kas beidzās ar «neatkarīgās» Latvijas republikas proklamēšanu.

1918. gada 17. novembrī astoņu latviešu buržuāzisko partiju pārstāvji Rīgā izveidoja tā dēvēto Tautas padomi, par kuras priekšsēdētāju kļuva advokāts J. Cakste. Nākamajā dienā Tautas padome aicinājuma tautai sevi pasludināja par vienīgo, kurai ir vara Latvijas valstī, kas tika nosaukta par «patstāvīgu un neatkarīgu» valsti. Pagaidu valdību vadīja K. Ulmanis.

Abu šo politisko darbinieku izvirzīšanās priekšplānā nebija nejausa. Viņi bija sevi parādījuši kā konsekvēnti buržuāzijas interešu aizstāvjus.

Pašieceltajai padomei nebija likumīga pamata sevi dēvēt par «tautas padomi», jo to neviens nebija ievēlējis un tā nepārstāvēja plašas tautas masas. Tādējādi nav nekāda pamata uzskatīt, ka buržuāziskā Latvijas valsts radās, tautai realizējot savas pašnoteikšanās tiesības. Ziņojumā par politisko un militāro stāvokli Latvijā ASV misijas Baltijā

vadītājs izteicās šādi: «Pašreizējā Latvijas de facto valdība ir ļoti vāja un nepārstāv latviešu tautu. Ja notiktu tautas vēlēšanas, tā tūdaļ tiktu gāzta.»

Un tiešām, jau 1917. gadā plašās latviešu tautas masas pārliecināti izteicās par padomju varu un nepārtuca par to cīnīties. Tāpēc arī 1918. gadā vienīgi padomes varēja izlemt jautājumu par varas raksturu, par to, kādai jābūt Latvijas valdībai. Piemēram, Cēsu strādnieku deputātu padomes 1918. gada decembra sākumā pieņemtā rezolūcijā tika uzsvērts, ka tagadējā Nacionālā padome, kas izveidota no buržuāzijas pārstāvjiem un sociāldemokrātu sauļiņš, ir buržuāziska un ka vienīgā izeja strādniekiem ir izveidot Latvijas valdību, proletariāta diktatūru. Līdzīgus dokumentus pieņēma daudzas nelegālās strādnieku un bezzemnieku deputātu padomes.

1918. gada beigās... Daudzi nesen izveidotās nedrošās buržuāziskās Latvijas valdības locekļi ir apjukusi, turklāt pilnīgi pamatoti. Nekāda valdība nevar garantēt nosprausto pasākumu realizēšanu, ja to neatbalsta masas un tā izveidota pretēji tautas gribai.

To izteiksmīgi apstiprina šāds notikums. Kādā valdības sēdē Tautas padomes loceklis G. Zemgals (nākamais buržuāziskās Latvijas prezidents) ierosināja... nodot varu tiem, kam tauta uzticas, tas ir, bolševikiem. G. Rūtenbergs, M. Lazersons un citi buržuāziskie juristi pamatoti izteicās, ka 18. novembrī nevar uzskatīt par Latvijas valsts nodibināšanas dienu.

Taču vislabāk šo secinājumu apstiprina Padomju Latvijas tapšanas vēsture. Mēs zinām, ka 1918. gada beigās arvien pieaugošais revolucionārais kustības vilnis aizskaloja buržuāzisko pagaidu valdību un tās dzīvot nespējīgos valsts un tiesību institūtus. Latvijā uzvarēja padomju vara. 1918. gada 4. decembrī pēc Rīgas Valkas un citu strādnieku deputātu padomju priekšlikuma ar LSD CK un Rīgas strādnieku deputātu padomes prezidija lēmumu tika izveidota Latvijas padomju valdība, ko vadīja tās priekšsēdētājs Pēteris Stučka.

(LATINFORM)

Mēs — protestējam!

Preiļu rajona darba kolektīvos notiek mītiņi, kuros atbalsta Latvijas PSR Augstākās Padomes Paziņojumu. Cilvēki protestē pret ASV kongresmeņu iejaukšanos mūsu republikas iekšējās lietās.

Mēs neatzīstam 18. novembra atzīmēšanu, lai šo dienu svīn aiz okeāna. — sacīja kolhoza «Dzintars» traktorists P. Januževskis. — Latviešu tauta ir pateicīga mūsu zemes visām brāļu tautām par nesavtīgo palīdzību, par iespējām izmantot sociālisma iekārtas priekšrocības. Mūsu uzdevums ir godīgi strādāt, lai vairotu Dzintenes varonību, lai stiprinātu brālīgo tautu vienību.

Mehanizators V. Lazdāns atcerējās, cik viņa vecākiem grūti bija nodrošināt ģimenei dienišķo maizi.

V. Lazdāns uzsvēra: — Latviešu tautai nevajag neļūgtu aizjūras aizstāvju. Mēs nevienam nelausim zaimot mūsu šodienu.

Jaunais traktorists A. Jakimovs saimniecības komjauniešu un jauniešu vārdā pateicās Komunistiskajai partijai un Padomju valdībai par nemīgtu gādību un palīdzību it visās cilvēka dzīves jomās.

Arī Līvānu 1. vidusskolā notikusajā mītiņā izskanēja jo ass protests pret ASV kongresa pieņemto rezolūciju. Skolotāji nosūtīja Lat-

vijas PSR Augstākajai Padomei telegrammu, kurā apliecināts atbalsts republikas augstākā varas orgāna Paziņojumam.

Preiļu 21. pārvietojamās mehānizētās kolonnas kolektīva mītiņā inženieris J. Seibutis sacīja:

— Liktenis mani nav saudzējis. Kopš septiņu gadu vecuma ganiju saimniecīkē gavis. Kara laikā bez vēsts pazuda tēvs. Piecpadsmit gadu vecumā sākas mana darba dzīve. Gaīšas dienas atnesa miers un padomju vara — ieguva izglītību. Varu strādāt iemīlētu darbu, manai ģimenei ir lielsks trīsstābu dzīvoklis. Gribu uzsvērt, ka cilvēku, kuru likteni līdzīgi manējam, Latvijā ir tūkstoši. Un es izsaku visasāko protestu pret aizokeāna politiku provokatoriskajiem izteicieniem.

L. KUZMINA

Saimnieciskais aprēķins

Pamatu pamats

A. SABANSKIS,
agrofirmas «Krasnij
Oktjabrj» plānu un
ekonomiskās nodaļas
priekšnieks

Agrofirma «Krasnij Oktjabrj» bieži apmeklē republikas saimniecību vadītāji un speciālisti, kā arī brālīgo republiku agrārniecisko komiteju un apgabalu apvienību vadošie darbinieki, lai iepazītos ar pirmrindas pieredzi. Un vienmēr tiek uzdots jautājums: kā kolektīvam ik gadus izdodas sasniegt augstus rezultātus augkopībā un lopkopībā? Uz to never atbildēt viennozīmīgi, jo panākumi summējas no daudzām un dažādām sastāvdaļām.

Agrofirmā ir izstrādāta un ieviesta zinātniski pamatota saimniecības sistēma. Viena no tās sastāvdaļām ir darba apmaksas pamatojoties uz saimniecisko aprēķinu un darbuzņēmumu, jo tieši šo progresīvo formu apgušana un pilnveidošana kardināli maina darba stilu un metodes, cilvēku psiholoģiju. Tas atbilst laika un pārkatotības prasībām, ir cieši saistīts ar tām. Tas veicina vadošo darbinieku un ierindas darba darītāju līdzināšanos ekonomikas jautājumos un iesaista katru cilvēku ražošanas vadīšanā, attīsta viņa saimnieka apziņu, rosina visu darba kolektīvu locekļu iniciatīvu.

Vadīšanas demokratizācijā mēs redzam tālāko ceļu konkrētu uzdevumu veikšanai, kurus sev izvirzām uz priekšdienām. Patlaban agrofirmas kolhozā darbojas saimnieciskā aprēķina iecirkņi augkopībā, bet lopkopībā — fermas un kompleksi.

Ieviešot saimniecisko aprēķinu un kolektīvo darbuzņēmumu, nemam vērā darba darītāju domas, katras struktūrvienības īpatnības, cenšamies panākt, lai saimnieciskā aprēķina vai darbuzņēmuma noteikumi būtu saprotami katram. Uzskatām, ka tas ir nepieciešami un derīgi. Piemēram, minēšu šādu faktu. Gada sākumā darba kolektīvu sapulcēs tika izteiktas kritiskas piezīmes par to, ka kopējā darba rezultāts bremzē sīkās struktūrvienības laukkopībā, ka tās negatīvi ietekmē kolhoznieku morālās un materiālās intereses.

Noskaidrojās arī vēl viens būtisks apstāklis, kurš kavēja augkopības produkcijas ražošanas palielināšanu. Sīko struktūrvienību vadītāji bieži vien pieprasīja vairāk tehnikas, nekā tas bija nepieciešams. Pat tajos gadījumos, kad to nevarēja efektīvi izmantot. Agrāk laukkopjus tas neuztrauca, bet pārkatotības un saimnieciskā aprēķina ieviešanas periodā viņi pārliecinājās, ka tādējādi viņi zaudē materiālā ziņā. Tāpēc tajā sapulcē tika pieņemts lēmums par mehānizatoru un laukkopju darba apstākļu racionālu integrāciju, izveidojot divus lielus ražošanas iecirkņus ar plašām tiesībām.

Drīz vien tas arī tika izdarīts. Par sešām štata vienībām samazinājās pārvaldes aparāts, pieauga lauku darbu tempi un kvalitāte, samazinājās to pašizmaksas. Un tas viss — šī gada neļāvīgajos laika apstākļos. Kolhozs šogad vidēji no hektāra ieguva 48,3 centnerus graudu, par 12,3 centneriem pārsniedzot iepriekšējā gada rezultātu. Kartupeļu raža bija 261, sakņaugu

— 608 centneri no hektāra, bet linu — 7,9 centneri (pārēķinot līnšķiedrā). Tas, protams, panākts intensīvās tehnoloģijas ieviešanas, kā arī mehānizatoru un laukkopju pašizliedzīgā darba rezultātā.

Saimnieciskā aprēķina un darbuzņēmuma kolektīvos darba apmaksas veidošanā nedrīkst būt šablonu. Katrs ir tiesīgs izvēlēties tādu apmaksas un materiālas stimulēšanas sistēmu, kura tam ir pieņemamāka un sekmē augstāku galarezultātu sasniegšanu. Mūsu kolhozā, piemēram, neguva atbalstu «no augšas» ieteiktā avansēšanas sistēma. Par darba kontroli saimniecībā kļuvusi norma. Starp citu, tā labāk arī palīdz noteikt katram darba līdzdalības koeficientu. Tiem, kuri strādā pavasara lauku darbos, lopbarības sagatavošanā, sējumu kopšanā un ražas novākšanā, par rezultātiem, kas pārsniedz šo normu, apmaksā palielinātās pusotras reizes. Normatīvā darba līdzdalības koeficienta plaša pielietošana kolhozam dod iespēju iegūt augstas un noturīgas visu lauksaimniecības kultūru ražas.

Lopkopībā pielietojam gabaldarba samaksu, kura stingri ievēro saimnieciskā aprēķina kolektīvu līgumstāvēšanu un nepieļauj nonivēlēšanu peļņas sadalē. Galvenais šeit ir darba apjoms un kvalitāte, katra lopkopja konkrētais ieguldījums galarezultātā. Tas saimnieciskā aprēķina kolektīviem paver iespēju palielināt pārtikas produktu ražošanu. Šī gada desmit mēnešos agrofirmas kolhozā saražotas 7316 tonnas piena, 1665 tonnas gaļas, kas ir attiecīgi par 260 un 103 tonnām vairāk nekā tajā pašā periodā iepriekšējā gadā. Par 171 kilogramu palielinājušies piena izslaukumi; desmit mēnešos no vienas govys iegūti vidēji 4813 kilogrami piena. Gada beigās piena izslaukums no govys pārsniegs 5500 kilogramus.

Saimniecības struktūrvienību pāreja uz pilnīgu saimniecisko aprēķinu ir sarežģīts un daudzveidīgs process. Tāpēc cenšamies tajā iesaistīt visus speciālistus, iecirkņus, lopkopības kompleksu un citu struktūrvienību vadītājus. Jo bez katra ieteikuma, bez radošas pieejas saimnieciskais aprēķins nevar izlauzt sev ceļu ne uz fermām, ne uz laukiem. Kur speciālisti, vadītāji un paši kolhoznieki atbalsta jauno, tur arī augsti rezultāti. Pats uzskatāmākais un nārliecinošākais piemērs: agrofirmas kolhoza V. Adamoviča vadītā pirmā ražošanas iecirkņa pieredze. Šogad šeit no hektāra ieguva vidēji 52,5 centnerus graudu.

Vēstures lappuses

Leņingradas mirkļi

(Ceļojuma piezīmes)

Ceturtdien, 22. oktobrī.

Latvijā rīta pusē mūs pavada saule vēl itin labvēlīga, bet jo tālāk uz ziemeļiem, jo drēgnāka miglas vāli aizsedz ceļu un apkārtni. Leļienēs kailos kokus un krūmus baltus dara sarma, kas neizzūd pat pēcpusdienā.

Pievakarē mūsu autobuss ieripo Leņingradā. Mēs — tā esam 30 cilvēku grupa no kolhoza «Rīts» ar Daugavpils ceļojumu un ekskursiju biroja ceļazīmēm. Pilsētu jau apmirdz veikalu neoni, ielu laternas un namu logi. Pārbraucam pāri Ņevai, kuras mierīgajā spogulī atspīd garas krasta gaisma strēles.

Dodamies ārpus Leņingradas uz Toksovo — uz naktsmītni. Rītdien sāksim pilsētas apskati.

* * *

Piekdien, 23. oktobrī.

Pēc brokastīm vietējais gids izstāsta ekskursijas plānu: šodien pabūsim Piskarevas kapsētā un Petropavlovska cietoksnī, rīt — Nikolaja I katedrālē un Petrodvorecā. Pēc mūsu lūguma saraksts tiek papildināts ar Krievu mākslas muzeja, Izaka katedrāles un Katrīnas pils Puškinā iepazīšanu.

Braucam pa Ņevas prospektu, kas ir kā upes līkuma lokā nostiepta stiegra no Aleksandra Ņevska klostera līdz Admirālitatei. Pa Aničkova tiltu šķērsojam Fontanku, Ņevas atteku, kas līdz XVIII gadsimta vidum bija pilsētas robeža.

Fontankas vārds asociējas ar Vasaras dārza grezno strūklaku šalkām. Bet Moika, ko pārbraucam nākamā, atgādina, ka reiz tā bijusi rāvaina purva upīte. Tagad kalta akmeņi. Tieši Moikā Cukovska literārais izdomājums Mazgāmutis draudēja vānot palaidni, kurš nebija draugs ar ūdeni un ziepēm.

Ņevas prospekts, Fontanka, Moika — arī no Gogoļa darbiem pazīstami nosaukumi.

Bet tikmēr braucam garām savādai pilnīgi pārsegtai daudzstāvu celtnei. Somiem, kas atļāno viesnīcas «Astoria» pirmatnējo fasādi, bet ēkas iekšieni darina supermodernu, netraucē ne laika apstākļi, ne ziņkārīgo skatienī. Ir arī drošība, ka lejup nejausi nenolidos kāds kliegēlis. (Starp leņingradiešiem bija, kas protestēja pret pārbūvi, aicinot saglabāt Jeseņina piemīni.

Tomēr nelaimīgais numurs, kurā dzejnieks beidza dzīvi, laikam tiks pārveidots līdz nepazīšanai.)

Esam Ņevas krastmalā, kur pavīd skats uz pārupi — ziemeļu baroka stilā celto Meņšikova pili, spilgti dzeltenu ar melnu jumtu. Bet šaipus slejš iespaidīgais Pētera I piemineklis. Un valdnieka zirgs vēl joprojām braši min čūsku, kas simbolizē sakauto Zviedriju.

Kamēr dodamies uz Mākslu laukumu, kur bijušajā Mihaila pili izvietojies Krievu mākslas muzejs, gids pastāsta, ka Ziemas pili tiek uzstādītas tribīnes. Leņingrada darbiģi gatavojas svētkiem — Lielā Oktobra septiņdesmitgadei.

Apmēram 360 000 — tik daudz gleznu un skulptūru ir Krievu mākslas muzejā. Protais, ierobežotajā laikā mēs spējam apskatīt vien daļiņu. Un tā priecē acis, sajūsmina, dziļi iegulst atmiņā. Daudzkrāsu ikonas, pirmie portreti vēl ir jabas gribas līmenī, tālu no realisma. Sakot ar Nikitinu (Pētera I kultūras reformas labvēlīgajā gaisotnē tapuši mākslinieku, ko vēlāk nepamatoti apsūdzēja līdzdalībā sazvērestības gatavošanā pret Annu Joanovnu un izsūtīja uz Sibīriju), gleznojumi ir jau patiesāki. Levickis Smoņija augstdzimušo jaunavu institūta audzēknes rādījis kustībā — spēlējam teātri un mūzikas instrumentus, dejojām.

Lūk, tēlnieka Subina, kura epitāfijā draugi rakstīja, ka viņa rokās marmors elpojis, šedevrs — Pāvila I krūšutēls. Lēnām aplūkojot profilu un pēc tam pretskatu, liekas savādi, kā mainās cara sejas izteiksme — no sentimentālas (pat naivas) līdz auksti nežēlīgai.

Akadēmisma periods krievu glezniecībā atstājis lielus audeklus par vēsturiskām tēmām, piemēram, Kazaņas ieņemšanu, Mihaila Romanova kāpšanu Krievijas tronī utt. Mitoloģisko teatralitāti centies pārvarēt Brilovs. Muzejā apskatāma viņa ievērojama glezna «Pompejas pēdējā diena», kas rāda nevis cilvēka niecību dabas spēku priekšā, bet gan glāvina cilvēcību un celsirdību. Kāds dzejnieks asprātīgi bildis, ka «Pompejas pēdējā diena» kļuvusi par pirmo dienu krievu glezniecībai. Pie pretienesas — Aivazovska darbi,

starp tiem — «Devītais vilnis», kas sajūsmina ar iecerī atainot cīņu. Saspringtu stihijai pretī stāvēšanu. Kad pārciests devītais vilnis, tad lielākās briesmas aiz muguras.

* * *

Izaka katedrāle pārsteidz ar grandiozajiem apjomiem — aptuveni simts metrus augsta, 300 000 tonnu smaga, celta uz dubultiem pamatiem. Tai pieder arī ļoti traģisks rekords — celtniecības četrdesmit gadu laikā te bojā gājuši 150 000 dzimcilvēku, tai skaitā — visi kupolu apzeltītāji (saindējušies ar dzīvsudraba tvaikiem). Skumji nošlēdzās katedrāles arhitekta Monferansa šīs zemes gaitas. Drīz pēc varenās celtnes atklāšanas viņš nomira, taču cariskās Krievijas ierēdņi atteicās izpildīt arhitekta pēdējo vēlni — būt apbedītam Izaka katedrālē. Viņa sieva mirstīgās atliekās aizveda uz Parīzi. Apbedījuma vieta tagad nav zināma.

22 mākslinieki darinājuši katedrāles iekšpuses apgleznojumus, no kuriem lielākais ir centrālā kupola griestos. Tā platība — 816 kvadrātmētru. Greznībā eiģst ikonostas. Lustru atgaismes rotālās zaļā malahītā un zilā lazurīta kolonnās abpus vitražai, ko speciālisti uzskata par vienu no skaistākajām pasaulē.

Uzzinām, kāpēc katedrāle nav nosaukta Pētera vai cita patvaldnieka vārdā. Izrādās — 30. maijs (Pētera I dzimšanas diena) pēc pareizticīgo kalendāra ir svētā Izaka diena. Tādēļ katedrālei tādš vārds. Ikonostasā viena svētbilde veltīta šī senējā mūka piemīnai.

Katedrāle daudz cietusi Lielajā Tēvijās karā. Vēl šobaltdien ārējās kolonnās redzamas vācu šāviņu šķembu pēdas. Vēl lielāks posts bija sadragātie logi: telpās iekļuva un tās gandēja lietus un sniegs. Divarpus miljonus rubļu valstij izmaksāja Izaka katedrāles restaurācija, kas ilga gandrīz divdesmit gadus.

* * *

Ceļā uz Piskarevas kapsētu gūstam informāciju par Leņingradu. Tā būvēta uz 42 salām, apmēram 300 tiltu pārmesti pār

(Turpinājums 3. lpp.)

Legendārā „Aurora”

Leņingrada. Kreiseris «Aurora». Priekšplānā — lielgabals, no kura tika raidīti vēsturiskais šāviens.

TASS fotohronika

Vēstures lappuses

Leņingradas mirkli

(Sākums 2. lpp.)

Nevas attekām un kanāliem (no tiem 8 — pāri Nevai). Ūdeņu bagātības dēļ to reizēm dēvē par ziemeļu Venēciju.

Leņingrada ir triju revolūciju pilsēta, smago blokādi izturējušī pilsēta.

No 1942. gada 15. februāra bada un sala upurus, kā arī kritušos kareivjus apbedīja Piskarevas kapsētās masu kapos. Bez atvadu runām, bez asarām — tām pietrūka spēka. Bet Leņingrada dzīvoja un cīnījās. Kā kareivji mira strādnieki pie darbgaldiem, aktieri uz skatuves izrādes laikā... Neatkāpjoties. Runāja lielgabali, bet mūzas neklusēja. Varenā mūzikas spēkā izpaudās Leņingradas nesalaužamība Sosņakoviča 7. simfonijā. Darbojās Komisarževskas teātris.

1960. gada 9. maijā atklāja Piskarevas kapsētas memoriālu. 26 hektāru platībā te apbedīti apmēram 470 000 blokādē mirušo leņingradiešu. Jau kapsētas apmale vedina uz drūmām pārdomām — tā ir kā melnas, vienveidīgas restes, vietumiš pārtrauktas — tur novietotas stilizētas ziedu vāzes. Vien dažas no restēm izlocītas un mazliet atgādina dzīvus, zaļojošus zarus. Simbolizējot nenonāvējamo cerību.

Pie mūžīgās uguns godinām blokādē upuru piemiņu ar brīdi

klusuma. Sārtiem klājieniem līdz pat Mātes Dzimtenes skulptūrai zied rozes. Skan sēru mūzika.

Kā zaļi vilni abpus paceļas apbedījumi. Katrā pakalnā — tūkstošiem leņingradiešu. Piemiņas plāksnēs nav ne vārdu, ne uzvārdu, ne dzimšanas, ne nāves datumu, tikai gadskaitļi. Visbiežāk — 1942. Kareivju masu kapus var atšķirt pēc zvaigznītes, bet civilistu — pēc ozollapas piemiņas plāksnē.

Sešus metrus augstā Mātes Dzimtenes skulptūra pastieptajās rokās satur ozolzaru viju. Un lapiņas piemiņas plāksnēs ir it kā no tās izkaisījušās, pazaudētas. Taču ozols — arī spēka un vīrišķības simbols.

Abpus memoriāla vārtiem iekārtoti nelieli muzeji. To ekspozīcija ir satriecoša savā patiesumā. Vai gan vienaldzīgu spēj atstāt ar bērnu roku aprakstītās lapiņas par vienas ģimenes bojāeju vispārējās traģēdijas laikā? Tā ir daudzpieminētā Taņas Savičevas dienasgrāmata, viena no apsūdzības lieciniecēm Nirnbergas prāvā. Tēpat aplūkojama maizēs diennakts deva: 250 grami — strādniekiem, 125 grami — pārējiem. Atvērtas piezīmju grāmatas ailēs — skaitļi, kas izsaka katrudien mirušo skaitu. Drausmīga grāmatvedība, kurai (mēs ceram un ticam) nebūs lemts atkārtoties nekad un nekur.

Jau krēsla biežē pār Nevu, kad pa tiltiņu ieejam Petropavlovskas cietoksnī, ko kādreiz cēla aizsardzībai pret zviedriem. Tas laika gaitā zaudēja militāro nozīmi un tika pārvērst par vienu no baismīgākajiem cariskās Krievijas politiskajiem cietumiem.

Taču vispirms apskatām Petropavlovskas katedrāli, kas ir 122 metrus slaika — augstākā celtne Leņingradā, ieturēta baroka stilā. Katedrāles iekšienē dievlūdžiem būtu maz vietas, jo gar galveno eju zem balta marmora plātnēm ir caru atdusas vietas. Te apbedīti Pēteris I un Katrīna I, Anna Joanovna, Pēteris III un Katrīna II, Pāvils I, Aleksandrs I, Nikolajs I, Aleksandrs II (pēdējais uzskatīts par tādu kā mocekli, jo gājās bojā atentātā, tāpēc izpelnījies zaļas jašmas kapavirsmu, bet viņa sievai tā veidota no iesārta rondonīta).

Zeltains zvīlo ikonostass, darināts no liepaskoka bez nevienas naglas un apzeltīts. Mazliet pa labi no tā — ar tumšsarkanu samtu drapēta vieta, kur, dievkalpojuma ritot, stāvējis cars.

Gar monētu kaltuvi, kur vēl joprojām ražo kapeikas un metāla rubļus, ejam uz drūmāko Petropavlovskas cietokšņa nostūri — cietumu.

No 1872. gada līdz 1917. gadam te 69 vieninieku kamerās

ieslodzījumu izcietā vairāk nekā 1 500 revolucionāru. Spīdzināšanas un garīgas salaušanas rīks bija — pilnīga vientulība. Cietumnieks gandrīz neredzēja citus cilvēkus, jo pastaigā tika ļauts tikai katru otro dienu uz plecpadsmi minūtem. Lasišanai deva tikai reliģiska satura grāmatas.

Pirms nāvēsoda izpildes te turēts Leņina brālis Aleksandrs. Arī Gorkijs bijis cietumnieku vidū. Pateicoties pasaules ievērojamu literātu un sabiedrisku darbinieku paustajam protestam, vēlāk ticis atbrīvots.

Apskatām cietuma priekšstelpu, cietumnieka drānas un važas stendā kāpņu laukumā, kameru, kas rada neomulīgu jutoņu, un karceri, kas speciāli ierīkots, lai nelaimīgais būtu tumsā un aukstumā.

Petropavlovskas cietoksnī kādu laiku bija ieslodzīti arī Pagaaidu valdības ministri. Vēlāk pret godavārdu, ka nekaitēs padomju varai, palaisti. Taču reālais šo godavārdu turēja.

Vēl pakāvējamies pie Mariškina bastiona, kam bija liela loma revolūcijas gaitā. No šejienes tika dots signāls «Aurorai». Un tad nogranda vēsturiskais šāviens, aicinot ieņemt Ziemas pili.

Tagad Mariškina bastionā uzstādīta moderna haubice, no kuras vienreiz diennaktī (tieši pulksten divpadsmitos dienā) ir gods izšaut kādam kauju veterānam. Blakus stāv svītrotā būdiņa, kurā pienāk precīza laika signāls.

Diena bijusi piesātināta. Atgriezoties Toksovo, ir ko pārdomāt. Taču arī nākamā solās būt iespaidiem bagāta.

* * *

Sestdien, 24. oktobrī.

Autobuss mūs ved uz bijušo Carskoje Selo.

Pabraucam garām namiņam, kuru 1831. gadā Irējis Puškins. Te rakstīts «Jevgēnijs Ņegins» — arī brīnišķīgā Tatjana vēstule.

Lūk, skatam paveras balti dzeltenā Liceja ēka! Un klāt arī Katrīnas pils — Krievijas caru lielākā rezidence. Pavisam 300 metru garumā izstiepusies skaisti iekoptā parka malā.

Iekšējās pārsteidz ar greznību un arhitekta Rastrelli nevaldāmo fantāziju. Veiksmīgi izvēlotie logi un spoguļi Lielajā zālē rada bezgalības ilūziju. Apbrīnojami ir sienu dekorī, parkets, griestu gleznojums. No Lielās zāles sākas anfilāde — vairākas zāles cita aiz citas ar vienā līnijā novietotām ieejas durvīm. Viena zāle košāka par otru. Tikai Dzintara istabā kā vēl viens vācu okupantu vainas pierādījums blāv kailas sienas. Dzintara istabas rotājumu liktenis joprojām nav zināms. Restauratori pēc senējiem zīmējumiem gatavoja tos pilnībā atjaunot. Ziemeļu spārnā pils interjeri ieturēti klasicisma stilā — te strādājis arhitekts Kamrons, nomainot nežēlastībā kritušo baroka meistaru Rastrelli.

Arī parks, kas pils priekšā vēl veidots stingrās līnijās, mazliet tālāk vērsas angļiskā ainavu parkā. Aizsprostotas upītes mākslīgajā ezeriņā krievu — turku kara laikā modē bijis rīkot rotājnieciskās jūras kaujas (ar desmitreiz mazākiem kā oriģināls kuģiem un pusauga pāzīem komandu vietā).

* * *

Atceļā gids mūs izklaidē, pārstāstot Romanovu dinastijas vēsturi. Pēc viņa vārdiem — ja ne ar izcilu prātu apveltīti, tad vismaz domāt spējuši ne vien Pēteris I, bet arī Nikolajs I un Aleksandrs II. Politiski prasīgi orientējusies Katrīna II, toties Pēteris III, viņas vīrs, ar gudrību neizcēlies (viņš gāja bojā Katrīnas II rīkotajā savvēstībā). Aleksandrs III bijis alkoholiķis un miris no aknu cirozes. Neizteiksmīga persona — Krievijas pēdējais cars Nikolajs II.

Labajā pusē pavīd Somu jūras līcis. Izkāpjām, lai apskatītu Nikolaja I kotedžu. No ārpuses tā šķiet neliels kvadrātveida namiņš. Tāda arī bijusi no Anglijas ataicinātā arhitekta Menelasa

iecere — plānot neogotisku lauku māju ozoliem apēnota parka dziļumā. Atteikšanās no greznības par labu vienkāršībai bija raksturīga XIX gs. pirmās pusēs jaunā tipa pilīm, jaunajam mākslas virzienam — romantismam.

Iekšienē, pateicoties erkeriem (uz ārpusi izbīdītiem logiem) un reljefa efektu dodošam krāsojumam, telpas nemaz tik nelielas nešķiet.

Interesanti te ir pulksteņi, dažā istabā pat vairāki. Lūk, viena korpusa darināts kā maziņa Reimsas katedrāles kopija, bet kādam citam ir 66 ciparnīcas — tas vienlaicīgi rāda pareizu laiku ne vien Leņingradā, bet arī vēl 65 citās bijušās Krievijas impērijas pilsētās. Visi pulksteņdarbojas. Apaļai stundai aizritot, no visām pusēm atskan rīlodiski piesitieni.

Pirmajā stāvā, kur uzņēma viesus, vēl samanāms atspulgs no greznības, bet otrā stāva dzīvojamās telpas un bērnu istaba iekārtotas ļoti pletīgi. Mansardā ielūkojamies cara Jūras kabinetā. Pa logiem var redzēt Somu jūras līci. Uz galda nolikts rupors. Ar to cars deva pavēles tālumā peldošajiem kuģiem.

Kotedža bagāta ar gleznām. Aivazovska darbu vien te ir trīspadsmi. Viens no ievērojamākajiem ir glezna «Venēcijas skats», kas ar panākumiem bijusi izstādīta 1843. gadā Parīzē. Mazajā kabinetā romantisma iespaidā Mollera gleznojumā «Tatjana raksta vēstuli Ņeginam» galvenā varone attēlota kā tumšmate itāliete madonna pozā.

* * *

Kritušo lapu pelēcīgā noskaņā. Nevirmo strūklaku dzīvespriecīgās šaltis, un apzeltītie tēli ir kā nostalgijā pēc tām. Vasaras dārzam pāri dveš rudenīga elpa. Pa ceļiem pastaigājas laikam vienīgi tie, kuri mīl vientuļīgas apceres.

Toties Petrodvorecas pils interjeros (kā jebkurā gadalaikā) valda spozme un ilksme gaismu atspulgos, krāsu rotājos. Un liekas pavisam neticami, ka pēc kara te bijusi tikai drupu kau-dze.

Cesmenas zālē — gleznojumi par krievu — turku karu tēmām, Troņa zālē — Pētera I ar sārta audumu apvilktis krēsls, ko caram pagādājis viņa favorīts Menšikovs. Te arī Pētera I portrets (cars zirgā).

Nākamajā zālē viens pret otru novietoti spoguļi liek mānīgi domāt, ka stāvam bezgalīgu, zeltainās gaismās atvīzošu gaitēnu sākumā. Vēl tālāk — sienas klātas ar Ķīnas zīdu. Itāļu salonā kā krāsaina nirboņa pirmajā mirklī šķiet cita pēc citas pakarinātās 368 gleznas. Starp tām arī gleznas — joki. Piemēram rūpīgi jo rūpīgi uzzīmēts aizkars, kas, liekas ir aizsegts priekšā audeklam.

Ekspozīciju vidū uzmanību saista smalkais Meisenes porcelāns, kā arī savdabs pulkstenis, kas katrā nedēļas dienā spēlē citu melodiju.

* * *

Svētdien, 25. oktobrī.

Braucam mājup.

Autobusa vadītājs pairoņizē, ka daudz esam redzējuši, bet maz pastaigājuši pa veikaliem. Toties vairāk neiztērētas naudas vedam mājup...

Var piebilst — vedam mājup krāsainus redzējumus, ko nespētu nopirkt ne par kādu naudu. Esam kļuvuši garīgi bagātāki, jo uz visu mūžu atmiņā ieslēgti neizmirstamie mirkli Leņingradā — trauksmainas vēstures un revolucionārās cīņas pilsētā, mākslas un kultūras tradīciju pasaulslavenā centrā.

Varonpilsēta, uz tikšanās!

N. DIMANTS

Redakcijas piebilde.

Mūsu ārstata korespondents N. Dimants atainojis vienu epizodi no kolhoza «Rīts» ļaužu dzīves. Gribam atgādināt, ka šajā saimniecībā daudz domā par lietderīgas atpūtas organizēšanu. Piemēram, dažādos mākslinieciskās pašdarbības pulciņos iesaistījušies vairāk nekā 200 cilvēki.

Ejam uz Smoļņiju...

Smoļņijs 1987. gadā. Uz šejieni ik dienu plūst ļaužu straumes. Lai mēģinātu apjaust, kā toreiz, pirms 70 gadiem, te radās Lielais Oktobris.

Smoļņijs 1917. gadā. Pie ieejas notiek caurlaižu pārbaude.

TASS fotohronika

Mūsu konsultācija

Papildus pensijas apdrošināšana

Ar 1988. gada 1. janvāri sāksies papildu pensiju apdrošināšana. LATINFORM korespondents griežas pie Latvijas PSR Galvenās apdrošināšanas pārvaldes priekšnieka B. Rimšas ar lūgumu pastāstīt, kas būtu jāzina tiem, kuri vēlētos izmantot jauno pakalpojumu veidu.

Presē jau tika ziņots, ka tam ir izstrādāti noteikumi, — stāsta B. Rimša. — Līgumu par papildu pensijas apdrošinājumu varēs noslēgt tikai strādājošie. Turklāt virieši — no 35 gadu, sievietes — no 30 gadu vecuma. Pensijas kopējais apmērs nedrīkst pārsniegt 50 rubļus. Tādējādi sieviete, kas, piemēram, 35 gadu vecumā noformējusi apdrošināšanu par papildu pensiju 50 rubļu apmērā, 20 gadus ik mēnesi iemaksās 15 rubļus 5 kapeikas. Šajā laikā tiks sakrāti 3612 rubļi, ko apdrošinātāja saņems atpakaļ sešu gadu laikā. Pēc tam viņa līdz mūža beigām saņems savus papildu 50 rubļus. Taču šī nauda viņai tiks izmaksāta no valsts budžeta.

Paredzu jautājumu: bet ko darīt tiem, kas jau sasnieguši pensijas vecumu. Līgumu var noslēgt arī 60 gadu vecumā, protams, ja pilsonis turpina strādāt. Taču šajā gadījumā apdrošināšanas pensija tiks izmaksāta no 65 gadu vecuma.

Iemaksas tiks izdarītas ar bezskaidras naudas norēķinu. Taču ir arī izņēmums. Tas attiecas uz pirmās un otrās grupas invalīdiem, kas aizgājuši pensijā veselības stāvokļa dēļ, sievietēm, kuras atrodas atvaļinājumā bērna

aprūpēšanai, līdz tas sasniedz pusotra gada vecumu, un pilsoni, kas ilgstoši ārstējas vai nav izdarījuši iemaksas par vienu vai diviem mēnešiem.

Par papildu pensijas izmaksas kārtību. Pirmā šāda pensija tiek izmaksāta nākošajā mēnesī pēc pensijas vecuma sasniegšanas. Vienkāršs ir iekrātās «pensijas» naudas saņemšanas «mehānisms» tiem, kas nav sasnieguši pensijas vecumu, — pietiks uzrakstīt iesniegumu. Taču šajā gadījumā valsts apdrošināšana ieturēs savā labā 8 procentus no sakrātās summas. Visa naudas summa pilnībā tiks izmaksāta vienīgi invalīdiem. Visu summu atpakaļ nevar pieprasīt pat tie, kas sasnieguši pensijas vecumu, ja beidzies apdrošināšanas termiņš: pensija tiks izmaksāta ik mēnesi vai arī to varēs izņemt par visu gadu uzreiz.

Tagad par tiem, kas strādās, kaut arī būs sasnieguši pensijas vecumu. Neatkarīgi no tā viņiem tiks izmaksāta pensija, tikko būs beidzies apdrošināšanas termiņš — pietiks uzrakstīt pasi un apdrošināšanas polisi. Nevar apiet arī šādu varbūtību: apdrošinātāja nāves gadījumā viņa mantinieki saņems naudas summu 6 gadu pensijas apmērā, protams, atreķinot nost to, kas jau izmaksāts papildu pensijas veidā.

— Gribu pievērst lasītāju uzmanību zemāk publicētajai tabulai — nobeigumā sacīja B. Rimša. — Ieskatoties tajā, viegli var aprēķināt pensijas uzkrājumu apmēru un visu papildu pensijas summu.

Table with columns: Apdrošinātā vecums (Dāmiņi Gadi), vīr., siev., Ikmēneša apdrošināšanas iemaksas (rubļos un kapeikās), lai saņemtu papildu pensiju apmērā (10 rbl., 20 rbl., 30 rbl., 40 rbl., 50 rbl.).

Redaktors V. PETROVS

Allaž, kad es dienu sāksu, Pieminēšu tevi, māt! Bieži vēl pie tevis nākšu Padomību pajautāt. (Z. Purvs)

Esam kopā ar Anastasiju Bekešu, kad uz māmuļas ROZALIJAS LAZDĀNES pēdēja ceļa zaļas skujas krīt. Kolhoza «Dzintars» arodkomiteja

Manī, māt, milu pret cilvēkiem radiji, Dzīvei lai stipra būt varu. Cauri skarbjam sūrumam vadīji, Lai es ietu lielceļu garu. (M. Bārbale)

Sērojam kopā ar Anastasiju Bekešu, kad rudens vēji dzied kļusu atvadu dziesmu, MĀMUĻU kapu kalnā izvadot. Kolhoza «Dzintars» zooveterinārie darbinieki

Paliec, māt, smaidā, Paliec, māt, glāstā, Paliec, māt, jaukā bērniņas stāstā! (M. Bārbale)

Dalām bēdu smagumu ar zootehniki Anastasiju Bekešu, no MĀMUĻAS uz mūžu atvadoties. Kolhoza «Dzintars» Zeļtovkas fermas kolektīvs

Neaizej! Neaizej viena, No kurienes neatnāk! Tu — mana vislabākā diena, Tu — pati vislabākā, māt! (V. Krile)

Kad rudens vēji pūš atvadu sveicienu, un pēdējie ziedi gulst uz mīļās MĀMINĀS kapa, skumju brīdī esam kopā ar Janīnu Saliēti.

Darba biedri

Rajona kinoteātros

Ironiska kinokomēdija

„Kurjers”

Žurnālā «Junostj» nesēn bija publicēts garstāsts ar tādu pašu nosaukumu. Tā autors — Kareņs Sahnazarovs, filmu «Mēs esam no džeza» un «Ziemas vakars Gagrā» režisors inscenētājs. Garstāsts acimredzot iepatikās K. Sahnazarova pastāvīgajam scenāristam Aleksandram Borodjanskim, un viņš pēc šī sacerējuma motīviem uzrakstīja scenāriju. Kas atlika Sahnazarovam? Un viņš pēc šī scenārija inscenēja kinolenti.

Uz ekrāna — astoņdesmito gadu vidus jaunietis. Pēc mūzikla par džeza māksliniekiem un melodrāmas par vecu stepa dejotāju autori pievērsās septiņdesmitgadīgam mūsu laikabiedram.

Breiks, bārs, vienaldzīgs miers un skepse, — vai tas ir moderns stils, vai paaudzes raksturs. Nākotnes iezīmes vai pagātnes ēnas?

Nesenais skolnieks Ivans Mirošņikovs nav izturējis iestājpārbaudījumus pedagogiskajā institūtā un iekārtojies par kurjeru žurnāla «Voprosi poznaņija» redakcijā. Beidzot, lūk, nu sākusies pieauguša cilvēka dzīve!

Galvenajās lomās: F. Dunajevskis, A. Nemoļajeva, O. Basilašvili, I. Curikova.

«Mosfilm».

Pēc ražena darba — pilnvērtīgu atpūtu!

DAUGAVPILS CEĻOJUMU UN ESKKURSIJU BIROJS

piedāvā ceļazīmes ceļojumiem AR VILCIENU:

Kaļiņgrada — no 25. līdz 30. novembrim (30 cilvēkiem);
Ļeņingrada — no 20. līdz 26. decembrim, no 14. līdz 18. janvārim, no 21. līdz 26. janvārim, no 24. līdz 30. janvārim, no 4. līdz 6. janvārim, no 8. līdz 10. janvārim (30 cilvēkiem).

Maskava — no 10. līdz 14. decembrim (30 cilvēkiem), no 17. līdz 22. decembrim (12 cilvēkiem), no 24. līdz 28. decembrim, no 8. līdz 12. janvārim, no 8. līdz 13. janvārim, no 21. līdz 26. janvārim, no 22. līdz 26. janvārim, no 29. decembra līdz 4. janvārim (skolēniem). Grupas 30 cilvēki.

Kijeva — no 10. līdz 15. decembrim (30 cilvēkiem), no 6. līdz 11. janvārim (skolēniem, 30 cilvēkiem), no 14. līdz 19. janvārim (30 cilvēkiem).

Vladimira — Suzdaļa — Gushrustalnija — Bogolubova — no 13. līdz 19. decembrim (30 cilvēkiem);

Kohtlajarve — Tallina — Narva — Tartu — no 2. līdz 7. decembrim (30 cilvēkiem); Narva — Tallina — Tartu — Ļeņingrada — no 21. līdz 26.

janvārim (30 cilvēkiem); Rīga — Ļeņingrada — Tallina (ar tūristu vilcieni) — no 22. līdz 25. decembrim (35 cilvēkiem);

Rīga — Kauna — Minska — Bresta — Gomeļa (ar tūristu vilcieni) — no 10. līdz 14. decembrim (35 cilvēkiem);

AR LIDMASINU:

Volgograda — no 8. līdz 12. novembrim, no 18. līdz 22. decembrim;

Ordžonikidze — no 29. novembra līdz 4. decembrim; Tbilisi (apmešanās tūristu vilcienā 7 km attālumā no galvaspilsētas) — no 26. līdz 30. novembrim, no 17. līdz 21. decembrim;

Gori — Boržomi — Tbilisi — no 19. līdz 24. novembrim (15 cilvēkiem), no 28. janvāra līdz 1. februārim (30 cilvēkiem);

Baku — no 29. janvāra līdz 1. februārim;

Sevana ezers — Erevāna — Garni — Geharda — no 20. līdz 25. novembrim;

Odesa — no 14. līdz 18. decembrim;

Sevastopole — no 14. līdz 18. decembrim;

Telavi — Tbilisi — no 17. līdz 20. decembrim;

Sevana ezers — no 11. līdz 16. decembrim; Kišineva — Odesa — no 18. līdz 22. janvārim; Taškenta — Samarkanda — Buhāra — no 27. janvāra līdz 1. februārim; Jalta — no 26. līdz 31. janvārim;

AR AUTOBUSU:

Pleskava — Pečori — Puškina Kalni — no 4. līdz 6. decembrim, no 18. līdz 20. decembrim (30 cilvēkiem);

Novgoroda — no 10. līdz 13. decembrim (30 cilvēkiem); Smoļenska — no 25. līdz 27. decembrim (30 cilvēkiem);

Ļeņingrada — no 10. līdz 13. decembrim, no 9. līdz 13. janvārim;

Minska — no 9. līdz 11. janvārim, no 15. līdz 17. janvārim.

VIENAS DIENAS EKSKURSIJAS BRIVDIENĀS PA MARSRTIEM:

Kauna, Viļņa, Rīga, Sigulda, Traki, Paneveža, Sauli, Rundāle, Polocka.

2. novembrī sākās līgumu noslēgšana 1988. gadam. Tiek aicināti visu pilsētu un rajona organizāciju pārstāvji.

Ceļazīmes var iegādāties Daugavpilī, 5. augusta ielā 25. Tālruni: 26206 (ceļojumiem ar lidmašīnu un autobusu), 26503 (ceļojumiem ar vilcieni).

Kad aplukuši MĀTES soli un izskanējuši viņas teiktie vārdi, skumju brīdī esam kopā ar ROZALIJAS LAZDĀNES piederīgajiem.

Rožkalnu ciema izpildkomiteja

Vēl paliek siltums, ko tu dzīvē devi, Un kaut kur dziļi sirdī sāpes krīt. (A. Auziņš)

Izsakām dziļu līdzjūtību Inārai Gribonikai sakarā ar VECMĀMINĀS nāvi.

Rušonas sovhoza grāmatveži un ekonomisti

Nokrīt lapa, izdeg svece, Aplūst mātes valodiņa. (T. dz.)

Kad mūžībā aiziet MĀMUĻA, esam kopā lielajā skumju brīdī ar Anastasiju Bekešu un Janīnu Saliēti.

Kolhoza «Dzintars» grāmatvedības un ekonomiskie darbinieki

Lai mātes mīlestība paliek dziļi sirdī

Par avotu, kur mūžam spēku smelt.

(Z. Vijupe)

Skumju brīdī esam kopā ar Janīnu Saliēti, MĀMINU kapu kalnā aizvadot.

Centrālās krājokases kolektīvs

Gadi zūd un daudz ko līdzī aiznes,

Sāpes izplēn, sadzīst katra vāts. Debess zilgmē dziest un irst pat zvaigznes. —

Gadiem pāri mirdz tavs gaišums, māt!

(E. Drēziņš)

Kad rudens vējš aplūst mīļā balss, esam sāpju brīdī kopā ar ROZALIJAS LAZDĀNES tuviniekiem, viņu izvadot kapu kalniņā.

Kolhoza «Dzintars» valde

Vislielākajās skumjās esam domās pie Anastasijas Bekešas, MĀMINU smiltajā izvadot.

Pateicīgie līdzcilvēki «Augšmuktos»

Caur saulainu rītu Tu projām aizgāji klusi Tāda mīla, balta, Zem gadu nastas nogurusi. (A. Grava)

Kad pēdējie atvadu ziedi gulst uz MĀMUĻAS kapa, esam kopā ar Anastasiju Bekešu viņas lielajās bēdās.

Rimicānu fermas kolektīvs

Saņem, baltā zemes māte, Vienu širnu māmuli. Apsedz viņu silti, silti Savām smilšu villainēm. (T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību Annai Ozolai—Ozoliņai sakarā ar MĀTES nāvi.

Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas kolektīvs

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Leņina Karogs» («Ленинское знамя»). Газета Приельского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке. г. Приели. Латв. ССР. Издательство «Звайгзне». г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Priekš, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstulu nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzināšanas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 946 eks. (latv. val. 9939 eks., krievu val. 4007 eks.). 1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecībā, poligrāfijas un grāmatu tirniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400. Dauņavpīlī, Vaikas ielā 1. Indekss 68169. Pas. 1600.